

vaagnede imidlertid ogsaa det Mismod, han saa længe havde baaret i det skjulte. Han begreb ikke, hvorledes han skulde kunne løsrive sig herfra. Og dog maatte det jo ske. Og det endda snart. Han havde nu været her omtrent to Uger.

Da han kom ind paa sit Værelse, gøs det i ham ved Synet af et Brev, der var lagt frem til ham paa Bordet. Hans Øjne fik et sky Udtryk, — det maatte være Brev fra Jakobe, tænkte han og tøvede med at tage det. Da han genkendte Ivans Krage-tæer, trak han vel Vejret lettere; men en Følelse af Ubehag blev alligevel tilbage. Svogerens Haandskrift mindede ham saa pinligt om det stadig uløste Pengespørgsmaal, der hver Aften skaffede ham nogle kvalfulde Øjeblikke, inden han faldt i Søvn.

Han lagde Brevet ulæst tilside, — Forretninger maatte vente til imorgen. Og saa fremtog han af sin Jakkelomme en lille lysegraa Bylt, som han med Nænsomhed foldede ud og længe betragtede. Det var Ingers Handsker. Et Par bløde, ru, saakaldte Randers Handsker, ganske ny og med mange Knapper.

Det havde ikke været helt tankeløst, at han puttede dem til sig derude i Skoven. Det havde været ham en saa stor Tilfredsstillelse at holde om dem, at han ikke kunde faa sig til straks at slippe dem igen. Rigtignok havde det været hans Hensigt at tilbagelevere dem til deres Ejerinde, naar de skiltes; men under den hastige Afsked havde han glemt det, og herover var han nu taknemlig.